

Учреждение «Государственный архив Гродненской области»

*Виртуальный выставочный проект
«Выдающиеся люди Беларуси»*

«...Прывязан сэрцам к Беларусі»

*(к 115-летию со дня рождения Заслуженного
учителя БССР, поэта, писателя, фольклориста, краеведа
Апанаса Петровича Цыхуна)*

*Фотография А.П.Цыхуна. Документ не датирован.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 2.*

*Цыхун Афанасий Петрович (05.05.1910 – 10.03.2005) – белорусский поэт, общественный деятель, ветеран войны, Заслуженный учитель Беларуси, фольклорист, краевед, литератор и автор многих книг.
Уроженец деревни Кунцевщина Гродненского района.*

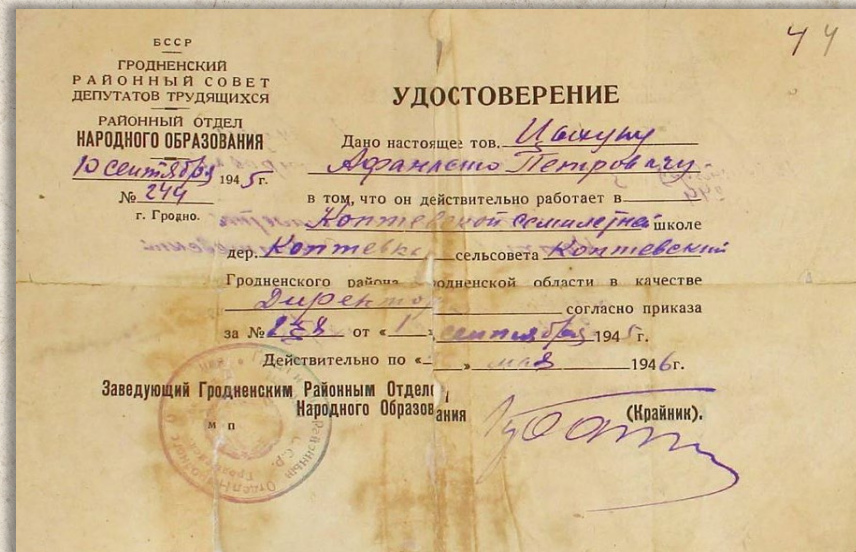
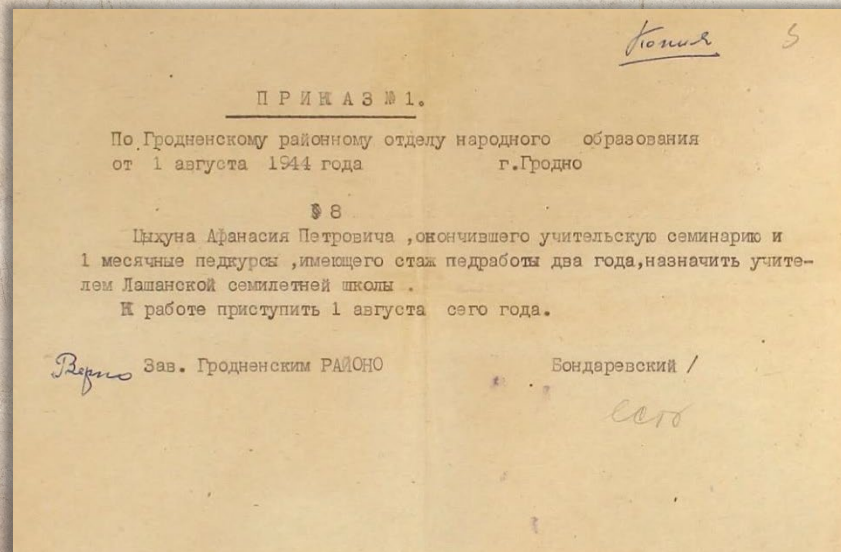
Фотография улицы в д. Кунцевщина Гродненского района – родины А.П.Цыхуна. Документ не датирован. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 61. Л. 3.

*Урок в Гродненской учительской семинарии. На снимке 2-й справа – А.П.Цыхун.
1930 год. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 3.*

Начальное образование получил в школе в деревне Лаша Гродненского района, семилетку закончил в Индурской школе. За исключительные способности к учебе и музыке был зачислен в Гродненскую учительскую семинарию, где учился с 1927 по 1932 годы. Уже тогда он начал собирать и записывать местные диалекты. В 1937 году переехал в г. Гродно, где прожил до конца жизни.

Позже, окончив заочно Гродненский педагогический институт, работал учителем и директором школ Гродненщины: завуч Лашанской семилетней школы, директор Коптевской семилетней школы, учитель школы № 2 г. Гродно, директор Колбасинской начальной и Баторовской восьмилетней школ. В 1949-1968 годы работал инспектором отдела народного образования Гродненского района.

Приказ № 1 заведующего Гродненским районным отделом народного образования от 01.08.1944 о назначении А.П.Цыхуна учителем Лашанской семилетней школы. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 34. Л. 3.

Удостоверение директора Коптевской семилетней школы А.П.Цыхуна. 15.09.1945. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 34. Л. 44.

Характеристика

Цыхун Афанасий Петрович - рождения 1910г., белорус, б/н окончил учительскую семинарию и обучается заочно в пединституте гор. Гродно на 2 курсе; стаж работы - 4года, из них на руководящей школьной работе - 3года; в настоящее время - директор Коптевской НСШ. Тов. Цыхун, как директор школы, хорошо поставил учебно-воспитательную работу в школе, требователен к педагогам, активно участвует в общественной работе, пользуется доверием молодых учителей, пользуется заслуженным авторитетом среди учителей и общественности школьного района, с работой директира вполне справляется.

Зав. рай. ОНО
15 апреля 1946г.

Кротт

Характеристика директора
Коптевской семилетней школы А.П.Цыхуна.
15.04.1946. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 34. Л. 5.

П Р И К А З № 43

По Гродненскому районному отделу народного образования
от 6 августа 1948 года г.Гродно

Цыхуна Афанасия Петровича назначить заведующим
Колбасинской начальной школы Гибуличского сельсовета Гродненского района .

К работе приступить с 15 августа 1948 года .

Основание : личное заявление от 15 августа 1948 года

Зав. Гродненским РАЙОНО

/А. Крайник /

Приказ № 43 заведующего Гродненским районным отделом народного образования от 06.08.1948 о назначении А.П.Цыхуна заведующим Колбасинской начальной школы. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 34. Л. 7.

Годы работы школьным инспектором для А.П.Цыхуна были отмечены неустанными заботами о качестве и методике преподавания белорусского языка и литературы в школах Гродненского района. В результате его работы преподавание родного языка в школах района было поднято на высокий профессиональный уровень. Указом Президиума Верховного Совета БССР от 1 сентября 1967 года Афанасию Цыхуну было присвоено звание Заслуженного учителя БССР.

Фотография А.П.Цыхуна. Документ не датирован. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 25. Л. 51а.

Почётная Грамота Верховного Совета БССР о присвоении А.П. Цыхуну звания Заслуженного учителя БССР. 01.09.1967. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 35. Л. 1.

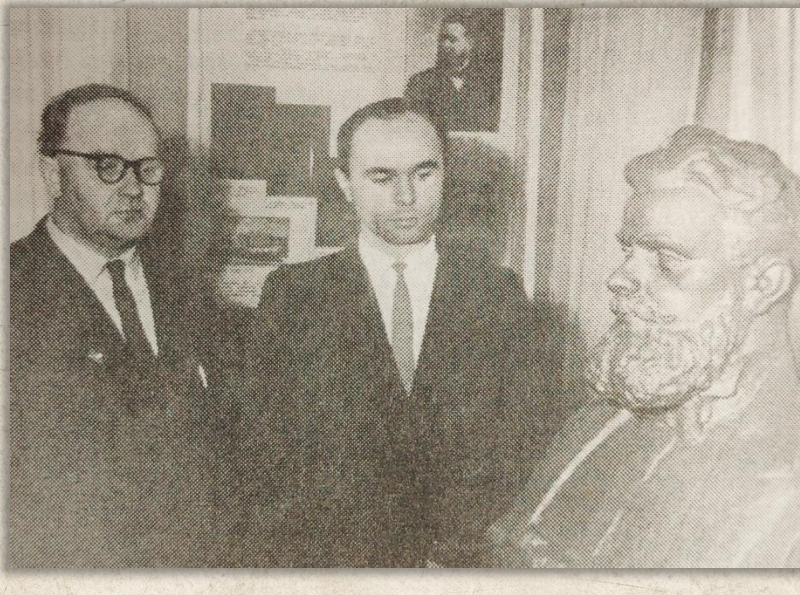
[illegible]

Статья об А.П.Цыхуне, опубликованная в газете «Гродненская правда» от 05.05.1990. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 24. Л. 10.

Апанас Петрович Цыхун многие годы исследовал научное наследие своего знаменитого земляка Е.Ф. Карского – первого белорусского академика, основоположника научного белорусского языкознания и литературоведения. А.П.Цыхун написал краеведческо-биографический очерк «Акадэмік з вёскі Лаша Я.Ф.Карскі», собрал материалы и создал на родине ученого в деревне Лаша Гродненского района первый и единственный в СССР музей Е.Ф.Карского. После закрытия учебного заведения был координатором оргкомитета по созданию музея Карского в гимназии № 1 г. Гродно. Также выступил инициатором реконструкции памятника рода Карских в Лаше.

Заметка о презентации книги А.П.Цыхуна «Акадэмік з вёскі Лаша Я.Ф.Карскі», опубликованная в газете «Сельская новь» от 07.11.1992. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 24. Л. 6.

А.П.Цыхун (слева) в день открытия музея Е.Ф.Карского в д. Лаша. 1964 год. Ф. 239. Оп. 7. Д. 86.

Дзякуй скажа
родны край...

Я. Купала

ГРАМАТА

Узнагароджваецца

ЦЫХУН АПАНАС ПЕТРОВІЧ

за актыўную краязнаўчую дзейнасць і аналогі 86-годдзя

Бата дзейнасць па вывучэнню і прапагандзе культурна-

гістарычнай спадчыны Прыняманскага краі назаўсёды

застанецца ў памяці нашчадкаў.

Старшыня праўлення
Беларускага
фонду культуры

І. Чыгрынаў

" 11 " мая 19 95 г.

Грамота Белорусского фонда культуры, врученная А.П.Цыхуну за активную краеведческую деятельность. 11.05.1995. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 25. Л. 43.

Одновременно с педагогической деятельностью А.П.Цыхун занимался и литературной. На протяжении 20 лет он возглавлял литературное объединение при Гродненской районной газете «Сельская новь». Писал стихи и прозу. В 1995 году вышла книга поэзии «Легенды і балады Гродзеншчыны». Собранные А.П.Цыхуном фольклорные произведения вошли в сборник «Песні з народных глыбіняў».

Встреча членов литературного объединения при редакции газеты «Сельская новь» Второй справа – А.П.Цыхун. 1966 год.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 12.

Выступление членов литературного объединения «Сельская новь» перед воинами-пограничниками Гродненщины.
В первом ряду второй слева – А.П.Цыхун. 24.10.1971.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 11.

Апанас Цыхун

РОДНЫ КРАЙ

Цудоўны край мой! У прыволлі
Гамоніць Нёман між лясоў,
Дубы-асілки ў наваколлі
Вартуюць тайны курганоў.

Я чую дзіўны звон крыніцаў,
Мне мілы шум сівых бароў.
І ззянне рос, і бляск зарніцаў.
І спеў у полі жаўрукоў.

О, край мой любі! Край герояў,
Край ніў бязмежных і лугоў,
Край рэк люстраных і азёраў,
Край слаўных дочак і сыноў.

Стихотворение «Родны край» А.П.Цыхуна, опубликованное в газете
«Гродненская правда» от 20.11.1982. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 1. Л. 6.

А. ЦЫХУН

ЖАЎРУК

Яшчэ світанку месяц сніўся,
І ценяў змрок не парадзеў,
А над праталінкай узвіўся
Жаўрук, — аж свет

памаладзеў.
Ды ў твар як дзьмухне
вецер злучы,—

Хмарынкай снежнаю патрос
І сыпнуў шэранню калючай
З дубоў імшальных пад адкос.
А той звніць у дымным

небе,
Як быццам хто ў цымбалы б'е,

Ці камячком на мёрзлай
глебе
Спадне хвілінку й зноў п'е.

Лунае ўсюды спеў ягоны:
Над полем, поплавам глухім;
Душу чаруе веснім званам,
Вясна ідзе, гамоніць з ім.

Хоць снег ляжыць, стальныя
коні

Гудуць, ірвудца на палі:
Жаўрук гукае, клічуць гоні—
Прасторы вольныя зямлі.

Стихотворение «Жаўрук» А.П.Цыхуна, опубликованное в газете
«Гродненский химик» от 27.04.1973. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 1. Л. 1.

А.П.Цыхун за работой. 1991 год.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 23. Л. 10.

Ля родна! Військи булоу пара
Узялася плауна у виміно,
Бо живень дау загалім загал
У заморські шлях скликаць радно.

Ляцяць бусли ад військи у війську,
Да їх другія пристаць.
І у пробам діне яни спуску
Адвін другому не даць.

Вийшай! Вийшай! Бн у каруселі,
У сінь бязмежнуу пильнуць,
Туды, де хмаркі засялелі—
У млечны шлях яни ідуць.

Дн рагтам, ~~світло~~ адвін з нягоды
Нирнуу уніз— не стала сіл ...
Ажкы, відаць, бусліны ~~году~~
Щаць пайшло яму насхлї.

У чароты упау вакал крыматы.
Пачуся стоги з худых грудзей.
Не даляць яму да хаты,
Не ўбачыць больш гнязда, лодзей...

Гавісла ночка у самоце.
Нарокал густи, глухамань *наліт*
Лачицца адвін у балоце,
Бн некі прывід, або адань.

Не раз вадзіу ён слабакрых .
Прарэзау шлях сваім братам.
З марскою бурай мерау сілы,
А зараз ён — ніхто сябрам...

Натукуу сілы, каб узняцца.
У гаветры крыллем умахнуу .
Дн больш не змог у сінь падняцца,
І так у чароце і заснуу .

Нарокал ціш, панура, глуха.
Кусты у балоце шамацяць.
І больш яго не чуе вуха
Крылатых кліч, што ўдаль ляцяць .

Ужо закон такі бусліны :
Зямлі сваей не пакідай !
Каб не марнець у чужой краіне,
А там, де ўзрос — і спачывай !..

Вторая мировая война, в которой А.П.Цыхун в звании младшего сержанта-артиллериста участвовал в боях с нацистскими захватчиками, и Великая Отечественная война 1941-1945 гг. оставили неизгладимый след в жизни Апанаса Цыхуна. Познавший все ужасы зверств гитлеровских оккупантов, А.П.Цыхун посвятил множество своих литературных произведений героям и событиям войны.

«Я быў прызваны на ваенныя зборы на 45 дзён. 22 чэрвеня 1941 года вайна застала мяне за Беластокам, каля паселішча Асавец. Памятаю, у апошні дзень перад самой вайной камандзіры праводзілі конкурс на лепшага запявалу. Я быў запявалам атрада рэзэрвістаў. Пасля конкурсу, стомленыя, мы заснулі ў палатках. Але раптам здрыганулася зямля. Пачуўся пякельны свіст. 22 чэрвеня, на золку, на нашыя палаткі паляцелі нямецкія бомбы, засакаталі кулямёты. Пачулася паветраная трывога, затым – каманда афіцэраў. Загулі маторы танкетак, цягачоў. Пачалася вайна...»

Из воспоминаний А.П.Цыхуна

«Артэлерыя выехала з лагера і заняла абарону за лесам. Мне камандзір загадаў быць у штабе пры тэлефоне, які знаходзіўся ў зямлянцы, даў сувязнога байца. Там я з сувязным і правёў першы дзень вайны. Спачатку была сувязь, а пасля заусім абарвалася. Мы не ведалі, што робіцца. Толькі пад самы вечар з'явіўся ў зямлянку сяржант і сказаў, што немцы прарвалі абарону і хутка будуць тут. Я са сваім сувязным выскачыў з зямлянкі, над намі з'явіліся нямецкія самалёты. Адзін з іх павярнуўся і засакатаў з кулямёта. Я скручыўся, падабраў ногі пад сябе. Сцягвятнік ізноў пайтарыў сваё, некалькі разоў праляцеў нада мною, ад куляў мне вочы засыпала пяском, але ніводная не трапіла...»

«Беласток увесь быў ахоплены суцэльным агнём. Навокал усё грымела, стагнала зямля. Наваколле было зацягнутае смугой. Даведаўся, што 3-я і 10-я савецкія арміі і сам Беласток знаходзяцца ў нямецкім акружэнні. У горадзе яшчэ адшукаў камэндатуру. Вакол будынка стаялі і ляжалі параненыя байцы. Карціна была жудасная...»

Из воспоминаний А.П.Цыхуна

Апанас Цыхун

Балада пра заставу Віктара Усава

Пагаслі на ўсходзе начныя зарніцы,
Павісла злавесца вакол цішыня,
Знямела ўсё ў лесе, дзёзды граніцы
У трымозе чакалі бяшмарнага дня.
А там, дзеся за шэрай заслонай канала,

Між соснаў імшальных, самотных шыпшын
Зямля ад людскога натоўлу стаяла,
Здалёку пымў рокат варожых машын.
І раптам, бы гром пракаціўся ў прастору,—
Маланка рассекла паўнеба хвастом.
«Да зброі, рабаты!» — ўскрычалі дзёзды,
І лес ахапіўся паякельным агнём.
«Напад вераломны!», «Фашысцкая аграб!»
Шарыпаў, як сокал, кідаецца ў бой,
Прыблудаў свінцовым дажджом палівае,
Сячэ іх і косціў агністай касой.
Фашысты на міг прыпынілі атаку,
Як глянуць, наўкола іх трупы ляжаць,
Ды зноў загрымелі пачварныя танкі,
Лавінай паўзуць, каб заставу зламаць.
Насустрач ім рынуў асілак Сцябайла,
Агнем знішчае страшыдлаў стальных, —
Ды ў сэрца ўпілося фашысцкае джала,
Ен крыкнуў: «Наперад!». Упаў і заціх.
Ужо месяц двурогі над лесам узняўся,
І глянулі зоркі з-за хмараў сівых.
З дзёзду жывы толькі Усаў застаўся,
У апошні бой кіча сямброў баявах.
Стаіць, не выходзіць з граніцы дзяржавы.
Аж раптам свіст бомбы — агністы клубок...
Не стала героя слаўтай заставы...
У траншэі прыкрыў яго жоўты пясок.
Прайшлі ў нябыт ліхалецця, нягоды;
Прыблуды ў магілах прытулак знайшлі;
На нівах калгасных красуюцца ўсходы,
І раны на дрэвах карой зараслі.
А бронзавы воін, дзе спіць Віктар Усаў,
Устаў па-над лесам, глядзіць у блакіт;
У чароўнай краіне зямлі беларусаў
Арліныя сэрцы вартуе граніт.
Ідуць сюды людзі, што дзень, што гадзіны,
Любоў сваіх сэрцаў героям аддаць.
На стражы Беларусі — крылатай краіны —
Сіны, як раней, малымі стаяць.

«Балада пра заставу Віктара Усава» А.П.Цыхуна,
опублікованная в газете «Гродненская правда» от
05.05.1992. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 1. Л. 13.

Літаратурная старонка

ДА 50-ГОДДЗЯ З ДНЯ ВЫЗВАЛЕННЯ БЕЛАРУСІ
АД ФАШЫСЦКІХ ЗАХОПНІКАУ

Апанас Цыхун

БАЛАДА АБ ПАРТЫЗАНЦЫ ВОЛІ СОЛАМАВАЙ

Ці ў тоў сціхую сітку,
Ці ў сціхую — Воля лягла,
Ля Жорнаўкі вёскі ў полі
Замысцелі помнік
Над мірай зямлёй.
Самотны ў нікіх наваколлі.
Ен вірае, дзе бой
Партызанка вяла
Настаўшца,
З Лашы дзвічына.
Дзе ў бітве бясстрашнай
Жыццё аддала.
Рыб волінай хвігела краіна.
Сяды па заданню ў разведку
Прышла,
З гэ Бібіч —
Геройскі хлапчына
Фашысцкая нечысць
На след набрыла —
Настала цяжкая часіна

За крушню гранітную
Ля кусца калядай каліны
Агонь на фаністах
Страшныя знала,
Аж гул пакаціўся далінай.
І падалі немцы адліны
За другім,
Слабела варожая сіла,
Ды свіснула куля
У паўне нікіх.
І Бібіч смерць пакасіла.
З-за крушні свінцовы
Агніста б'е град —
Смерць лютая косціў
Нічыміх.
Ды раптам заціх,
Знікнеў агітамат —
Партызны ўсё выліўшы дачыста.
Дзвічына скаціла свой верні

наган
Гранату пусціла з размаху,
Аж імяе заваўся
У снежны курган.
«Майн гот!», — закрываючы
Ад жаху
Ды Воля пачула нязномы
Боль —
У грудзях моцна рава зашыва
Апошні раз глянула
У роўную даль.
І кулю сэрца прашла
Так скончыла бітву,
Жыццё аддала
За край беларускі, Ачмы.
Ля Жорнаўкі-вёскі стаіць,
Як скала,
Там помнік герою — дзвічыне.
Прайшлі, адгрынелі
У набою галі
Ды зор пралетлі нам дарогі.
Штогэта піянер
Прыказанні соды
З вінкамі ў дзень Перамогі
Іх клятвы на вернасць
Разліне граніцы.
У песнях крылатых дунае
Яны ўсё, як Воля,
У жыцці хочучы быць
Героімі рознага краю.
І часта соды непракметна
У змрок
Самотная постаць
Прыказанні,
Ля помніку Волі спячае
Свой крок
І кветкі жыцця ёй доўжыць
І доўга сядзіць нерухома
Адліны,
Пакуль першы павесі ў вясні
Свае не адлічыць
Званіцаньня галін.
Не сціхнуць дзвічыны
У халомы.
Там ён напасіна
У дарогу ідзе
Сміжынкай глухой сярэд
Ночы.
Валі ён смутак
У сэрцы нясе,
І бліскан гарач, яго воны
Ці брат гэта розны?
Ці любі хлапчэ?
Так людзі ё не знаюць,
Хто хлапчэ.
Ды толькі пудоўны
Ля помніку Волі знаходзіць.

«Балада аб партызанцы Волі Соламавай»
А.П.Цыхуна, опублікованная в газете «Гродненская
правда» 11.06.1994. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 1. Л. 16.

Балада аб партызанцы Мані Барысавой

Свет Марі ўбачыла ў жонцы Глініны,
ды сонейка над ёю ў тумане ўзыходзіла :
ёю край ня пакунаў чужыні тапталі :
дужыа сцяны акупанаўу ірваў .

А бацькі Мані змелымі не мелі :
Батрачыні ў польскіх прыгодуўу панову,
А мая ў маленькайе дружнае з жывёл-
навіла панскіх авечак і карову .

Ды воны праменьчык сінішоў над краем-
Браты нам з Ужолу яго прынеслі .
Дыт сцяну наймаў польскіх панскіх
і дэналі для Мані другія прывялі .

Яна пайшла ў школу, як і ўсе дзеці .
Ручаніцай выдатнай срод іных была .
І першай з дэўчат драгасэрцава стала .
Свой трактар у поле яна павяла ...

- 2 -

Ды зноў лёс павялічы не даў ёй долі -
"авастар" у ватае з аходу прайшла .
Гажары вайны наўкол залпалі :
Чорная моц у нязлоўу ўзшла .

Барысавая Маня пайшла ў партызаны .
душа яе здымаў сідзірпеч не змела :
Яна за Гадзіну, за Віску Глініны
змагацца з чужымі мужна вела .

Ды лёс напаткаў яе вёдым суромы :
Староста Сошкі яе напаткаў ,
як партызанку, ды яноч- суватку ,
ён Маю Барысаву немцам прадаў .

дэўчыну схавіў сам Нарыс, лоты джар .
маю сілі страляна, паролі ёй жвот .
і пазалі ў ле : "дэ тэа партызаны ў .
А найбольш катаваў сам Нарыс, абармот .

А яна ні слова на здык не сказала .
Холь ганы на кале сцяпенна палі...
і асіту ўсё, напаткачу Маю
Ва ўрочыцы Скаваа людзі зналілі .

92

- 3 -

Так скончыла сітву, краіне аддала
за край беларускі, аччину...
Ды Глініча Віскі стаіць, як сцяна
Там помнік героя-дэўчыне .

Прайшлі, адрамені з вайною гады,
да вор прайшлі нам дарогі .
Тогод павяла праходзяць срод
з вянками ў дзень Геромці .

Іх кытва на вернісь Гадзіме грыміль .
у пестых крыпцік дунае
Яны ўсе, як Маня, у жмці хоцьдзь быць
Геромі роднага Края .

І часта сіды, непрыяменна ў амрок
Самотная постаць прыходзіць .
Ды помнік Мані стаяе свая крок
І кветкі джмаў ёй ложаць .

І дуга сідзіць нерухома алвін
Пакуль перні павянь у вёсцы
Свае не адлічыць дванаццаць гадын,
Не сідзіць дэўчаты і хлопцы .

Тадэ ён паспеша ў дарогу ідзе
Сцяжынкай лесной сярэд ночы
Вінікі ён сідзак у сэрцы нясе
І сілкам гараль яго вочы .

Ці бод тэла родна-лілі, ці лосы хлапец
Так і людзі не аччэнь, хто ховіць .
ды толькі цудоўнішны з ружаў вянц
Ды помнік Мані ачаходзяць .

Апанас Цяхун

93

«Балада аб партызанцы Мані Барысавой» А.П.Цыхуна.
Документ не датирован. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 52. Л. 91-93.

Многие стихи Апанаса Цыхуна были положены на музыку известными культурными деятелями и композиторами БССР А.К.Шидловским и Е.К.Петрашевичем.

Мой любы край. 6

сл. А.Цыхуна
муз. А.Шидловскаго

Не спяваючы

1. Мой любы край, дзе не-ман во-льны,
Плыве, як песня, між лясоў.
Дубы-аслікі ў наваколі,
Вартуюць тайны курганоў.

2. Я чую дзіўны звон крыніцаў,
Мне мілы сэрцу шум бароў;
Люблю глядзець на бляск зарніцаў
І ў полі слухаць жаўрыкоў.

3. Мне не абяць прастораў края:
Бязліжных ніў, лясоў, лугоў
І толькі сэрца адчувае
Усю прыгажосць зямлі бацькоў.

4. Люблю цябе, мая старонка,
Ты расцвітай і вольнай будзь;
Някай гучаць і песні звонка
Твае, матуля - Беларусь.

Партитура песни «Мой любы край» композитора
А.К.Шидловского на слова А.П.Цыхуна.
Документ не датирован. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 48. Л. 6.

Фотография А.П.Цыхуна и А.К.Шидловского.
Документ не датирован ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 15.

Апанас Цыхун долгие годы дружил с писателями Михасём Васильком, Василём Быковым, поэтами Нилом Гилевичем и Данутой Бичель-Загнетовой, академиком Борисом Китом, оставив бесценные воспоминания об этих людях в своей автобиографии «Пройденныя шляхі-пуцявіны».

Апанасу Пятровічу Цыхуну
на свята першай кніжкі
яго вершаў — 11.05.95г.

Шліе хвалю і скалаў дзе дзікія пярэ-
няма чаго тут бедаваць!
Паэт гэты хлопцы вярэць Цыхун,
гадоў яму, так, дваццаць пяць!

Тры арміі выбіў Цыхун Апанас —
вядомы гарматнік Сувалк,
Захога калі — дзік і котская з вяс
шрапнелю забіў катадрак.

На скарпачы гуляе музыка Цыхун,
хто школьнік інспектарам быў,
Як нервы з людзей, не шкадуе ^{яго} ~~яго~~,
ён цяжкіе тупяць ^{яго} ~~яго~~ матчу.

І смерць, і гарэлку ён багату не рэз,
І пчоли кусае, і ў далі ён фаз.

Данута

Стихотворение поэтессы Дануты Бичель-
Загнетовой, посвященное А.П.Цыхуну.
11.05.1995. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 44. Л. 1.

Фотография А.П.Цыхуна и композитора
Е.К.Петрашевича. Документ не датирован.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 10.

Шаноўны Апанас ^{1.}Тябровіч, найперш —
з Новым годам Вас і сям'ю і калядні!
Дзюгу Вам за Вашых кнігі і лічмаванкі,
і дачунасць да вяснін і сярэднях і апошніх
ліна лічбіка — Бог іх даслужылі. Ім толькі
самі Вам перадаць кніжкі, і іх прагатаў і
зехаць патэлефанавань Вам, але Вам
зенаць даць мне надпрывітань нумар тэле-
фона, і мае спробы ўсе аказаліся неў-
далымі. Ну але хай будзь — цісну Ва-
шую руку з удзячнасцю да тае, што Бог
рабіць і наогул за тое, што ёсць такіх
вештако-патрыёт тым толькі на Захадзе-
шчыне, як і ў нашым сэрцы заўсёды самы
патрыял ісусавы. Дай Бог Вам імя
здаскоў над чэплым сонечкам!

*Письмо писателя Василя Быкова Апанасу Цыхуну. 1997 год.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 42. Л. 1.*

Э. Гейнхайм источник - Г. Гейнхайм

*Письмо поэта Нила Гилевича Апанасу Цыхуну.
17.02.1999. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 42. Л. 9.*

Апанас Цыхун прожил долгую и насыщенную жизнь, сохранив до глубокой старости бодрость духа и творческую активность. Его гостеприимный дом был местом притяжения для творческой интеллигенции: поэты, писатели, композиторы, ученые, журналисты часто собирались у него в гостях. Апанас Петрович неизменно угощал их мёдом собственного производства. Скончался Апанас Цыхун 10 марта 2005 года в возрасте 94 лет. В память о нём одна из улиц молодого микрорайона Заболоть в Гродно была названа в его честь. В музее Е.Ф.Карского гимназии № 1 г. Гродно памяти А.П.Цыхуна посвящен стенд. В музее СПК имени Деньщикова в аг. Луцковляны хранятся личные вещи и документы краеведа.

Фотография А.П.Цыхуна с внуками. Документ не датирован.
ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 7.

Фотография А.П.Цыхуна в собственном саду.
1991 год. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 23. Л. 16.

А.Дыхун играет на скрипке. Документ не датирован. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 16.

Фотография А. Дыхуна (крайний слева) на встрече с ветеранами. Документ не датирован. ГАГр Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 26.

Фотография А.Дыхуна (крайний справа). Документ не датирован. ГАГр. Ф. 239. Оп. 7. Д. 60. Л. 28.

Спасибо за внимание!

